

Hendes Syslen med disse mange hengemte Sager genvakte allehaande gamle Minder hos hende, og hun begyndte af sig selv at fortælle om, hvorledes Anders og hun i deres Ungdom havde fundet hinanden, mens de tjente igaarde sammen i et af Nabo-sognene. Opfyldt af Beundring hørte Emanuel paa hendes halvt skæmtende Beretning om, hvorledes de i femten Aar havde maattet tjene hos fremmede og udstaa alle Slags Genvordigheder, før de i Fællesskab havde faaet sammensparet saa meget, at de kunde fæste Bo; — og han følte i dette Øjeblik en ny Glæde ved at tænke paa, at han kunde blive dette gamle, stræbsomme og trofaste Ægtepar en Trøst og Støtte i deres Alderdom.

XIV

Imidlertid havde Rygtet om Forlovelsen bredt sig fra Præstegaarden ud i Egnen og ved Middagstid ogsaa naaet Skibberup. I Begyndelsen havde man ikke ret villet fæste Lid til det; men da det oplystes, at Kapellanen om Formiddagen var gaaet ind til Anders Jørgens og ikke siden var vendt tilbage, blev man tvivlsraadig. I Løbet af den sidste Timestid havde de forskelligste Ansigter — baade voksnes og Børns — tittet over Havegærdet eller ind gennem Porten for at faa et Kig paa et eller andet, der kunde bringe lidt Klarhed i Sagen; og mens nu Else og Emanuel befandt sig inde i „Salen“, vovede et Par af Byens Kvinder sig helt ind i Bryggerset, hvor de gav sig til at hviske med Husmandskonon.

Da det herved blev slaaet fast, at Rygtet virkelig talte sandt, blev der en Overraskelse i hele Byen. Ingen kunde nu længer holde sig tilbage, men maatte hen til Gærdet for mulig at faa et Glimt af de nyforlovede at se; og da Else og Emanuel vendte tilbage til Stuen, sad her allerede et Par af Husets nærmere Venner, der var kommen for at ønske tillykke.

De efterfulgtes snart af flere, og i det hele lod det til, at Elses Frygt for Sladder og Misundelse havde været ganske ubegrundet. Alle opfattede øjensynlig, hvad der var sket, som en